

H. ANDERSENS

IKSTITE

H. ANDERSENS

ĪKSTĪTE

Izdevniecība «Liesma» Rīgā 1972

A (Dāpu)
An 136

H. Ch. Andersen
DAUMELINCHEN
Märchen
Verlag von A. Anton und Co.
Berlin und Leipzig

No vācu valodas tulkojusi A. Bauga
Māksliniece S. Škopa

Noskanējis grāmatu un failu izveidojis Imants Ločmelis

Reiz dzīvoja kāda sieva, kurai nebija bērnu. Viņa ļoti vēlējās mazu bērniņu, bet nezināja, kur tādu dabūt. Tad viņa aizgāja pie vecas burves un sacīja:

— Es tā ilgojos pēc maza bērniņa. Maksāšu tev, cik tu prasīsi, tikai pasaki man, kur tādu var dabūt.

— To es pateikšu par divpadsmit sudraba dālderiem, — burve atbildēja. — Te tev būs mieža grauds. Tas nav no tiem miežiem, kuri

aug tīrumā un kurus paber vistām. Ieliec to puķu podā, tad pēc laiciņa pieredzēsi brīnumus!

— Paldies, paldies, — sieva tencināja un iedeva burvei divpadsmit sudraba dālderus. Tad viņa steigšus devās uz mājām un iestādīja graudu puķu podā. Necik ilgi nebija jāgaida, kad tur izauga skaista puķe. Tā izskatījās pēc tulpes, bet zieda lapas bija cieši sakļautas.

— Cik jauka puķe! — sieva noteica un noskūpstīja sārtdzelteno pumpuru. Tas pēkšņi atsprāga vaļā un patiešām izskatījās pēc tulpes zieda, bet tam vidū sēdēja maza meitenīte, sīciņa un smalcīņa, tikko pusīkšķa garumā, tāpēc audžumāte nosauca viņu par Īkstīti.

Īkstītei ierīkoja gulvietu glītā, nolakotā valrieksta čaulā. Tanī ieklāja zilus vijolišu ziedus, bet par segu noderēja sārta rozes ziedlapiņa. Nakti Īkstīte gulēja gultiņā, bet dienu rotaļājās uz galda. Audžumāte tur bija nolikusi šķīvi ar ūdeni un visapkārt tam puķes. Šķīvja vidū peldēja tulpes ziedlapa, uz tās Īkstīte sēdēja un airējās ar diviem baltiem zirga astriem. Tas patiešām izskatījās skaisti! Arī dziedāt viņa prata un dziedāja ļoti jauki un piemīlīgi. Tādu dziedāšanu vēl neviens savā mūžā nebija dzirdējis!

Reiz, kad viņa nakti gulēja skaistajā gultiņā, pa saplīsušo loga rūti ierāpās vecs krupis. Viņš bija tik neglīts, liels un slapjš un uzlēca taisni uz galda, kur Īkstīte gulēja zem sārtas rožlapiņas.

— Tā būtu tīri laba sieva manam dēlam! — krupis noteica, paņēma valrieksta čaulu ar Īkstīti un izlēca atpakaļ dārzā. Gar dārzu tecēja plata upe ar purvainiem, zemiem krastiem. Te dumbrājā mājāja krupis ar savu dēlu. Vai, cik tas bija nejauks un pretīgs, taisni tāds pats kā viņa tēvs, turklāt pavisam stulbs! Viss, ko viņš pateica, ieraudzījis skaisto meitenīti valrieksta čaulā, bija:

— Kvāks, kvāks, brekekekeks!

— Nerunā tik skaļi, ka neuzmodini viņu, — vecais krupis aizrādīja, — viņa var no mums vēl aizbēgt, jo ir tik viegla kā gulbja dūnas. Uzliksim viņu upē uz ūdensrozes lapas; viņai tā būs tikpat kā sala. Tad viņa mums neaizbēgs, kamēr mēs dumbrājā saposīsim goda istabu, kur jūs abi varēsiet dzīvot.

Upē auga daudz ūdensrožu ar platām, zaļām lapām, kuras šķita peldam ūdenī; pati prāvākā atradās vistālāk no krasta. Krupis piepeldēja pie tās un uzlika tur Īkstīti ar visu gultiņu.

Nabaga meitenīte pamodās agri, jo viņai bija vēsi. Ieraudzījusi, kur atrodas, viņa sāka rūgti raudāt, jo visapkārt lapai bija dziļš ūdens un krastu viņa nevarēja sasniegt.

Tikmēr vecais krupis dumbrājā pušķoja goda istabu ar meldriem un ūdensrožu pumpuriem, jo gribēja, lai tā patiktu skaistajai vedeklai. Tad viņi abi ar neglīto dēlu aizpeldēja pie Īkstītes, lai aiznestu viņas gultiņu uz goda istabu. Krupis dziļi palocījās un teica:

— Tas ir mans dēls. Viņš būs tavs vīrs. Tur dumbrājā jums būs lepna dzīve!

Viņi paņēma glīto gultiņu un aizpeldēja, bet Īkstīte palika viena

uz zaļās lapas un raudāja, jo neparko negribēja dzīvot pie vecā, pretīgā krupja un precēt viņa riebīgo dēlu. Zivtiņas, kuras rotājās ūdenī, bija redzējušas krupi un dzirdējušas viņa vārdus. Viņas izbāza galviņas ārā, lai palūktos uz Īkstīti. Viņām kļuva žēl piemīlīgās meitenītes, ka tai būs jādzīvo dumbrājā pie neglītajiem krupjiem. Zivtiņas salasījās pie zaļās lapas, pārgrauza kātu, un lapa ar Īkstīti aizpeldēja lejup pa straumi — tālu, tālu, kur krupis to vairs nevarēja panākt.

Īkstīte peldēja garām daudzām pilsētām un birztaļām. Putniņi koku zaros, ieraudzījuši viņu, dziedāja:

— Kas par mīļu, jauku meitenīti! Lai viņai labi klājas!

Lapa peldēja aizvien tālāk; tas bija garš ceļojums. Balts tauriņš laidelējās apkārt un beidzot nolaidās uz lapas, jo viņam patika Īkstīte. Viņa jutās laimīga, jo no krupjiem vairs nebija jābaidās, un brauciens bija tik skaists! Saule apspīdēja ūdeni, tas laistījās tīrā zeltā un sudrabā. Īkstīte atraisīja jostu, piesēja vienu galu pie lapas, otru tauriņam ap vidu, un nu lapa traucās uz priekšu kā īsts buru kuģis. Īkstīte stāvēja uz lapas un priekā gaviļēja.

Te atlaidās liela ozolvabole. Viņa paķēra Īkstīti un uzlidoja kokā ar savu laupījumu, bet zaļā lapa peldēja vien tālāk un tauriņš tai līdzī, jo viņš bija piesiets un netika vaļā.

Ak, kā nobijās nabaga Īkstīte, kad vabole sagrauba viņu! Turklāt viņai sāpēja sirds par tauriņu, kurš nomirs badā, piesiets pie lapas. Bet vabolei gar to nebija daļas. Viņa nosēdināja Īkstīti uz ozola lapas, deva padzerties saldu puķu sulu un sacīja, ka Īkstīte esot gluži glīta, kaut arī viņai neesot ne mazākās līdzības ar ozolvabolēm. Vēlāk ieradās viesos citas vaboles, kas mājoja kokā. Ieraudzījušas Īkstīti, vaboļu meitas raustīja taustekļus un brīnījās.

— Viņai tikai divas kājas; cik tas nožēlojami! — viena teica.

— Un taustekļu viņai nemaz nav! — piebilda otra.

— Viņa ir viducī tik tieva kā cilvēki! Vē, cik tas ir riebīgi! — iesaucās trešā, un pārējās viņai piekrita. Un Īkstīte taču bija tik skaista! Tā domāja arī vabole, kas viņu bija nolaupījusi, bet, kad visas citas atzina Īkstīti par neglītu, tad arī viņa beidzot noticeja. Viņa negribēja Īkstīti paturēt, nonesa lejā no koka un nosēdināja uz gaiļbiksītes zieda. Tur nu meitenīte sēdēja un raudāja. Un kā lai neraud, ja viņa ir tik neglīta, ka pat ozolvaboles negrib viņu paturēt savā sabiedrībā!

Nebija neviena, kas pateiktu, ka viņa ir tik daiļa, tik smalka un glezna kā visskaistākās rozes ziedlapiņa.

Visu vasaru nabaga Īkstīte pavadīja biezajā mežā. Viņa nopina no smilgām gultiņu un pakāra zem prāvas dadža lapas. Tā viņa bija pasargāta no vēja un lietus. Viņa pārtika no ziedu medus un rasas lāsēm, kas ik rītu sakrājās uz lapām. Tā pagāja vasara un rudens, bet tad pienāca ziema, bargā, aukstā ziema. Putni, kas tik liksmi bija dziedājuši, aizlaidās projām. Lielā dadža lapa, zem kuras Īkstīte mājoja, sačokurojās un pierāvās pie dzeltenā, savītušā kāta. Īkstīte briesmīgi

sala; drēbes viņai bija noplīsušas, pati niecīga un sīka. Viņa zināja, ka nosals; nekas cits nebija gaidāms.

Sāka snigt, un ik sniega pārsļa, kas viņu trāpīja, bija viņai tas pats, kas mums vesela liekšķere sniega, jo mēs esam lieli, bet viņa tikai pusīkšķa garumā.

Viņa ietinās savītušā lapā, bet tā neko vis nesildīja, un Īkstīte drebēja aiz aukstuma.

Meža malā pletās liels tīrums. Labība sen jau bija novākta, tikai kailie, sausie rugāji rēgojās uz sasalušās zemes. Īkstītei rugāji šķita liels mežs, kad viņa, drebinādamās salā, pūlējās tikt tiem cauri. Tā viņa nonāca pie lauku peles namdurvīm. Pelei rugājos bija mazs namiņš, un viņa tur dzīvoja gluži omulīgi: istaba bija silta, virtuve ērta un pieliekamais pilns ar graudiem. Nabaga Īkstīte nostājās uz sliekšņa kā ubadzīte un lūdza mazu gabaliņu miežu grauda, jo veselas divas dienas nebija ne kumosīņa baudījusi.

— Nabaga bērns! — teica lauku pele, jo bija patiešām lādzīga un labsirdīga vecīte. — Nāc manā siltajā istabā, es tevi pamieļošu!

Pelei Īkstīte iepatikās, un viņa sacīja:

— Ja vēlies, vari palikt visu ziemu pie manis. Tev tikai jātur mana istaba tīra un spodra un jāstāsta man pasakas, jo tās es labprāt klausos.

Īkstīte darīja visu, ko pele lika, un viņai nu klājās gluži labi.

— Mums drīz būs ciemiņš! — pele kādu dienu ieminējās. — Mans kaimiņš mēdz mani apciemot reizi nedēļā. Viņš dzīvo vēl labāk par mani, viņam ir lielas istabas, īstas zāles, un lepns, melns samta kažoks. Ja tu viņu dabūtu par vīru, tad gan tev nekā netrūktu. Tiesa, viņš slikti redz, bet tas nekas. Kad viņš ieradīsies, tev jāstāsta visjaukākās pasakas, kādas vien zini!

Īkstītei šis kaimiņš gan nemaz nerūpēja, jo tas bija kurmis. Viņš patiešām drīz ieradās, ģērbies melnā samta kažokā. Pele nevarēja vien beigt stāstīt, cik viņš gudrs un augsti mācīts, cik plaši viņa pagrabi un pieliekamie. Gudrs jau viņš bija un mācījies arī savu tiesu, bet sauli un puķes nevarēja ciest un runāja par tām tikai sliktu, lai gan neviena zieda nebija lāgā redzējis. Īkstītei vajadzēja dziedāt, un viņa nodziedāja divas dziesmiņas: «Lido, lido, kukainīt» un «Pa pļavu staigā svētelis». Kurmis gan nekā nesaprata, bet iemīlējās Īkstītē viņas skais-

tās balss dēļ, tomēr neko vis tūliņ neteica, jo bija ļoti apdomīgs un prātīgs.

Viņš nesen bija izracis jaunu eju no savas mājas līdz peles mājai un atļāva pelei ar Īkstīti pa šo eju pastaigāties, cik bieži vien viņas gribot. Tikai viņš piebilda, lai viņas nesabīstoties no beigtā putna, kas guļot ejā. Jā, tas esot vesels putns ar visu knābi un spalvām, laikam, ziemei uznākot, nosalis un taisni tur aprakts, kur kurmis taisījis savu eju.

Viņš tūliņ gribēja abām to parādīt, paņēma mutē gabalu praula, jo tas tumsā spīd. un ieveda viņas garajā ejā. Kad viņas pienāca pie beigtā putna, kurmis paslēja plato degunu uz augšu un attaisīja lūku, ko bija ierīkojis griestos. Ejā iespīdēja dienas gaisma, un Īkstīte ieraudzīja beigtu bezdelīgu, kura bija slaidos spārnus cieši pieklāvusi pie sāniem, bet galvu un kājas ieslēpusi spalvās. Nabaga putns droši vien bija nobeidzies aiz aukstuma un bada. Īkstītei putniņa kļuva no sirds žēl, bet kurmis pagrūda bezdelīgu ar savu līko kāju un teica:

— Nu viņa vairs nečiepstēs! Tāds putns ir gan nožēlojams! Laime, ka mani bērni būs kurmji, nevis šādi spārnaini ērmi, kuriem ir tikai viņu «kvit, kvit» un ziemu jāmirst badā!

— Jūs runājat kā prātīgs vīrs, un es varu jums tikai piekrist, — pele atbildēja. — Es arī uzskatu viņus par gaisagrābšļiem. Un tomēr arī mūsu vidū gadās vēl tādi, kas domā, ka vidžināšana un laidelēšanās esot kaut kas smalks!

Īkstīte neteica ne vārda, bet, kad abi runātāji pagāja tālāk, viņa noliecās, atglauda spalvas un noskūpstīja putna aizvērtās acis. Tikmēr kurmis aiztaisīja lūku un tad pavadīja dāmas atpakaļ uz mājām. Nakti Īkstīte nevarēja iemigt, viņa uzcēlās un nopina no sausiem zāļu stiebiem lielu segu. Tad viņa paņēma vīšķi mīkstu dūnu, kuras pele bija

savākusi, klusu aizgāja pie putna, apklāja viņu ar dūnām un apsedza ar zāļu segu.

— Dusi saldi, mīlais putniņ! — viņa sacīja. — Dusi saldi, un paldies par tavām dziesmām, kad koki zaļoja un saule spīdēja pie debesīm silti jo silti.

Viņa nolieca galvu pie putna krūtīm, bet tad dzirdēja, ka tanīs kaut kas sit. Tā bija putna sirds. Viņš nebija miris, tikai sastindzis, un reizē ar siltumu atgriezās viņa dzīvība.

Bezdelīgas rudeni lido uz siltām zemēm; ja kāda aizkavējas un to pārsteidz sals, tā sastingusi nokrīt zemē un atrod saltajā sniegā savu kapu.

Īkstīte trīcēja aiz uztraukuma un nezināja, ko iesākt. Putns bija pārāk liels tādām mazām radījumiem kā viņai. Aiznest to viņa nevarēja. Viņa tikai sasedza putnu siltāk ar dūnām un uzklāja tam uz galvas piparmētras lapu, kas pašai noderēja par segu.

Otrā naktī viņa atkal atlavījās pie putna. Nu jau tas bija atdzīvojies, tikai gaužām vārgs. Viņš uz īsu mirkli pavēra acis un paskatījās uz Īkstīti, kura stāvēja pie viņa ar spīdošu praula kripatiņu rociņā, jo cita gaismekļa viņai nebija.

— Paldies tev, mīlais bērns, — bezdelīga izdvesa. — Esmu jau atsilusi, drīz man atgriezīsies spēki un es izlidošu no šejienes gaišajā, siltajā saulītē!

— Ak nē, — meitene atteica, — ārā ir auksts, tur snieg un salst! Paliec vien siltajā gultā, es tevi kopšu!

Un viņa atnesa putnam ūdeni uz puķu lapas, viņš padzērās un pastāstīja, ka ievainojis spārnu uz ērkšķu zara un neticis līdz draugiem, kuri aizlidojuši uz siltajām zemēm. Kā viņš te nokļuvis, to viņš nemaz neatcerējās.

Bezdelīga palika te visu ziemu, Īkstīte kopa viņu un iemīlēja aizvien vairāk. Bet kurmis un lauku pele par to neko nedabūja zināt, un labi vien bija, jo viņi putnus nevarēja ne acu galā ieredzēt.

Bet, kad saules stari pavasarī atkausēja zemi, bezdelīga teica Īkstītei ardievas, un meitene attaisīja lūku griestos. Saule silti iespīdēja iekšā, un bezdelīga vaicāja Īkstītei, vai tā negribot doties viņai līdzī. Viņa taču varot uzsēsties bezdelīgai uz muguras, un tad viņas abas aizlidotu uz zaļo mežu. Bet Īkstīte zināja, ka ar tādu slepenu aizbēgšanu apbēdinās veco, labo peli, un atteicās.

— Nu, tad paliec sveika, mīlo meitenīt, — bezdelīga sacīja un ar līksmu «kvit, kvit» izlidoja ārā, bet Īkstīte nolūkojās pakaļ ar asarām acīs, jo bija iemīlējusi bezdelīgu.

Vasara Īkstītei bija bēdīga, jo viņai nemaz neizdevās pasildīties spožajā saulītē. Ap peles namiņu bija atkal sasēta labība, tā auga augumā, un Īkstīte tanī jutās kā biezā, tumšā mežā, jo viņa taču bija tik sīciņa.

— Šovasar tev jāpieloka pūrs, jo kurmis lūdz tavu roku, — pele viņai sacīja. — Kas tā par laimi tādām nabaga bērnam! Nu man jā-sagādā gan vilna, gan lini, jo tev vajag ir drēbes, ir veļu. Kurmjā namā tev jāieiet ar pilnu pūra lādi.

Īkstītei nu bija jāķeras pie vārpstas, un pele vēl nolīga četrus zirnekļus, kas dienu un nakti vērpa un auda. Ik vakaru viņas apmeklēja kurmis un nerima vien gausties, cik nepatīkams gadalaiks esot tāda vasara. Šī neciešamā saule sildot tik karsti, ka zeme sakaltusi kā akmens. Līdzko pienāksot rudens, tā varēsot svinēt kāzas. Īkstīte par to gan nepriecājās, jo garlaicīgais kurmis viņai nemaz nebija pa prātam. Ik rītu un ik vakaru viņa izlavījās pa durvīm ārā, un, kad vējš pašķīra labības stiebrus tā, ka varēja redzēt zilās debesis, viņa

domāja, cik tur ārā viss gaišs un jauks, un ilgojās pēc mīļās bezdelīgas. Tomēr tā nerādījās visu vasaru.

Pienāca rudens, un Īkstītes pūrs bija pielocīts ar kaudzi.

— Pēc mēneša tev būs kāzas! — pele viņai sacīja, bet Īkstīte apraudājās un teica, ka negribot precēt apnicīgo, veco kurmi.

— Muļķe tāda! — pele uzbārās. — Nesāc tiepties, citādi es tev iekodišu ar savu garo, balto zobu. Kas vēl nebūs jādzird! Tukšiniece iedomāsies pelt tādu brašu vīru! Pat karalienēm nav tik skaista samta kažoka. Un kur tad visi tie labumi, kas viņam ir virtuvē un pagrabā! Tev jau prātiņš par īsu, lai saprastu, kāda laime tev uzsmaidījusi!

Tā tad kāzas bija durvju priekšā. Kurmis jau bija ieradies pēc Īkstītes. Viņai nu vajadzēja dzīvot dziļi apakš zemes un nekad neredzēt mīlo saulīti, jo kurmis to necieta. Nabaga bērns bija tik nelaimīgs.

— Paliec sveika, spožā saule! — viņa sacīja, izstiepusi rociņas un paspērusi dažus soļus tālāk no peles namdurvīm, jo labība bija nopļauta un tīrumā slējās tikai dzeltenie rugāji. — Paliec sveika, paliec sveika, — viņa atkārtoja un apskāva kādu puķīti, kura vēl ziedēja sarkaniem ziediem.

— Kvit! Kvit! — atskanēja viņai virs galvas. Viņa paskatījās augšup; tā bija bezdelīga, kas lidoja pāri.

Bezdelīga ļoti nopriecājās, Īkstīti ieraugot, un meitenīte izstāstīja viņai savas bēdas.

— Tuvojas aukstā ziema, — bezdelīga sacīja, — un es dodos uz siltām zemēm. Vai negribi lidot līdzī? Tu vari sēdēt man uz muguras. Piesienies pie manis ar savu jostu, un lidosim tālu projām no vecā kurmja un viņa tumšā mājokļa, lidosim pāri kalniem uz turieni, kur valda mūžīga vasara un zied pasakaini skaistas puķes. Tu izglābi man

dzīvību, mīlo Īkstīt, kad es sasalusi gulēju tumšajā alā, un es gribu tagad tev palīdzēt.

— Jā, dosimies projām! — Īkstīte izsaucās. Viņa uzsēdās bezdelīgai uz muguras, uzlika kājiņas uz izplestajiem spārniem un piesēja jostu pie kādas stipras spalvas. Bezdelīga pacēlās augstu gaisā virs mežiem un ezeriem, lidoja pāri sniegotiem kalniem, kur gaiss bija tik auksts, ka Īkstītei sala, bet viņa noslēpās putna siltajās spalvās un atstāja tikai galviņu laukā, lai redzētu tās vietas, kurām laidās pāri.

Tā viņas nonāca siltajās zemēs. Saule mirdzēja daudz spožāk, debe-

sis bija divkārt tik augstas, no žogiem nokarājās zili un zaļi vīnogu ķekari. Koku zaros spīdēja dzeltenī citrioni un sārteni apelsīni, gaiss smaržoja pēc mirtēm un piparmētrām. Pa ceļu skraidīja bērni, rotaļādamies ar lieliem, raibiem tauriņiem. Bet bezdelīga lidoja vēl tālāk, un tur bija vēl skaistāk. Zilas jūras krastā zem kupliem, zaļiem kokiem slējās mirdzoši balta marmora pils, celta sensenos laikos. Vīnstīgas vijās ap slaidajiem pīlāriem; visgarām zem jumta bija daudz bezdelīgu ligzdu. Vienā no tām bija mājoklis mūsu bezdelīgai.

— Te es dzīvošu, — bezdelīga teica, — un tu vari palikt pie manis, bet, ja gribi izvēlēties par mājvietu kādu skaistu puķi, tad es tevi tur nolikšu.

— Te ir pasakaini skaisti! — Īkstīte izsaucās un plaukšķināja rociņas.

Zemē gulēja liels, balts marmora stabs, kas krītot bija salūzis trijos gabalos. Starp tiem auga lielas puķes ar krāšņiem, baltiem ziediem. Bezdelīga nolaidās lejā un nosēdināja Īkstīti uz platās ziedlapas. Bet kā viņa izbrīnījās, kad puķes ziedā ieraudzīja mazu cilvēciņu, baltu un vizošu kā no stikla. Galvā viņam bija zelta kronis un pie pleciem spīdoši spārni. Viņš bija Īkstītes augumā. Tas bija ziedu princis. Katrā ziedā sēdēja mazi cilvēciņi, bet šis bija visu valdnieks.

— Cik viņš skaists! — Īkstīte iečukstēja bezdelīgai. Mazais princis gan nobaidījās no bezdelīgas, jo tā viņam šķita milzīga, taču, Īkstīti ieraudzījis, kļuva ļoti priecīgs. Tik daļu meitenīti viņš savu mūžu nebija redzējis. Viņš uzlika savu zelta kroni Īkstītei galvā un apvaicājās, kā viņu saucot. Tad viņš jautāja, vai Īkstīte negribot kļūt par viņa sievu un visu puķu karalieni. Jā, tas nebija vis krupja dēls vai kurmis samta kažokā. Īkstīte atbildēja «jā», un tad no visām pusēm nāca apsveicēji, tik sīki un glīti, ka prieks redzēt, un nesa līgavai

kāzu dāvanas. Pati labākā bija kādas mušas lielie, baltie spārni. Tos piestiprināja Īkstītei pie pleciem, un nu viņa varēja lidot no zieda uz ziedu. Kas tas bija par prieku! Un bezdelīga sēdēja augšā ligzdā un dziedāja viņiem kāzu dziesmu, cik labi vien prata, lai gan klusībā skuma, jo bija cerējusi nekad nešķirties no Īkstītes.

— Tev nevajag saukties par Īkstīti, — princis viņai teica. — Tas ir neglīts vārds, un tu esi tik skaista. Mēs tevi sauksim par Maiju!

— Paliec sveika, paliec sveika, — sacīja mūsu mazā bezdelīga un aizlidoja tālu, tālu uz dzimteni, tur viņai bija ligzdiņa virs loga, aiz kura dzīvoja vīrs, kas raksta pasakas. Tam viņa dziedāja savu «kvit, kvit», un tad viņš šo pasaku uzrakstīja.

Ханс Кристиан Андерсен
ДЮЙМОВОЧКА

Издательство «Лиезма», Рига 1972

На латышском языке

Перевела А. Бауга

Художник С. Шкопа

Redaktore A. Sprīdule. Māksl. redaktors
H. Purviņš. Tehn. redaktore A. Pētersone.

Korektore K. Rumbēna.

Nodota salikšanai 1971. g. 26. jūlijā. Pa-
rakstīta iespiešanai 1972. g. 13. septembrī.
Ofseta papīrs Nr. 1, formāts 60×90/8. 4 fiz.
iespiedl.; 4 uzsk. iespiedl.; 3,99 izdevn. l.
Metiens 80 000 eks. Maksā 31 kap. Izdevnie-
cība «Liesma» Rīgā, Padomju bulv. 24.
Izdevn. Nr. 24627/B-137. Iespiesta Latvijas
PSR Ministru Padomes Valsts izdevnie-
cību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības
lietu komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā
Vienības gatvē 11. Pasūt. Nr. 475.